

indien en voor zover blijkt dat een houder van een vergunning door wijziging of intrekking van zijn vergunning schade lijdt die redelijkerwijs niet of niet geheel te zijnen laste behoort te komen, hem een naar billijkheid te bepalen schadevergoeding worden toegekend ten laste van het openbaar lichaam dat die beschikking in eerste aanleg heeft genomen.

De riolering bij het schip van appellante is thans - geruime tijd na het bestreden besluit - aangelegd. Uit de stukken blijkt dat de gemeentelijke schaderegeling het aanbod inhield tot vergoeding van 50 procent van de werkelijke kosten met een maximum van f 1000.

Ten tijde van het nemen van de bestreden beschikking werden de te maken kosten voor het woonschip van appellante geschat op f 2000. Gelet op het feit dat de voor appellante resterende kosten ongeveer f 1000 zouden bedragen, kan de Afdeling instemmen met het standpunt van verweerders dat appellante hiermee geen schade lijdt die redelijkerwijs niet of niet geheel te harer laste zou kunnen komen. Hierbij neemt de Afdeling mede in aanmerking dat in soortgelijke gevallen - namelijk die waarin particulieren worden verplicht hun woningen op het riool aan te sluiten - de financiële positie van betrokkene op zich geen reden vormt om tot schadevergoeding over te gaan en in dit geval appellante niet kan worden geacht onevenredig zwaar te worden belast in vergelijking met andere particulieren in soortgelijke gevallen.

Verweerders konden derhalve op goede gronden beslissen geen schadevergoeding als bedoeld in het meergenoemde art. 9 derde lid toe te kennen.

Ook voor het overige is niet gebleken dat de beschikking is voorbereid of genomen in strijd met een van de gronden genoemd in art. 2 eerste lid TwK.

Het beroep dient daarom te worden verworpen.

De Afdeling acht geen termen aanwezig om toepassing te geven aan art. 8:75 Awb.

Beslissing

De Afd. bestuursrechtspraak RvS;

recht doende:

verwerpt het beroep.